

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudců JUDr. Petra Indráčka a JUDr. Jany Záviské v právní věci žalobce **Ing. D. H.**, zastoupeného Mgr. Jitkou Frejlachovou, advokátkou se sídlem České Budějovice, U Malše 20, proti žalovanému **Veliteli vojenského útvaru 2802** v Olomouci, zastoupeného **Ministerstvem obrany**, se sídlem Nám. Svobody 471, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2010 č.j. 11-12/2010-2802/OsŠ, o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí VÚ 7214 Čáslav č.j. 290/2010-7214 ze dne 19.2.2010, **o zamítnutí nároku žalobce na proplácení odměn za služební pohotovost,**

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému náklady řízení **ve výši 1.703,- Kč** do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 7.5.2010 č.j. 11-12/2010-2802/OsŠ žalovaný VÚ 2802 Olomouc zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí VÚ 7214 Čáslav č.j. 290/2010-7214 ze dne 19.2.2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobce

o proplácení odměn za služební pohotovosti od listopadu 2005 do května 2008 ve výši 61.102,60 Kč a za služební pohotovosti nařízené od 1.6.2008. Žalovaný poukázal na Směrnici pro činnost pro přistání hotovostních letounů na náhradních letištích a na ustanovení § 30 zákona č. 221/1999 Sb., v platném znění na základě kterých vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený vojákovvi nařídít pohotovost mimo dobu služby, kdy je voják povinen přítomen ve vojenském objektu nebo na jiném místě, které určí nadřízený. Pojmový znakem služební pohotovosti je tedy povinnost být přítomen po určitou dobu na konkrétním místě, které určí nadřízený. Dle Směrnice pro činnost po přistání hotovostních letounů na náhradních letištích, která v části „Přiliv“ stanoví, že určený starší technik ILS je aktivován operačním dozorcím v časové normě do 180 minut. Tento tzv. institut dosažitelnosti není zákonem upraven a na základě vnitřního předpisu „Pokyny o uplatňování nového platového systému“ se za služební pohotovost pro účely odměňování ve smyslu § 19 odst. 2 zákona č. 143/1992 Sb., v platném znění považuje i dosažitelnost s časovou normou do 120 minut. Do této skupiny technik ILS pro tzv. „Přiliv“ nespadá a dosažitelnost časovou normou nad 120 minut není odměňována.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že se v jeho případě nejednalo o pracovní (služební) pohotovost z toho důvodu, že se nejedná o tzv. dosažitelnost do 120 minut. Takový časový limit nestanoví žádný obecně závazný právní předpis. Žalobce poukázal na ustanovení § 19 zákona č. 143/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, který pouze obecně stanoví výši odměn za pracovní pohotovost, a to jak na pracovišti tak i mimo něj, bez jakýchkoliv časových limitů. Žalobce tento časový limit dosažitelnosti považuje za diskriminační vůči své osobě, když části vojáků s určitou „dosažitelností“ je přiznána odměna za pracovní (služební) pohotovost a části, kam patří i on, nikoliv. Domáhal se proto zrušení, jak napadeného rozhodnutí žalovaného, tak i správního orgánu I. stupně a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 22.6.2010 namítal, že v žalobě jsou zaměňovány dva rozdílné instituty, a to jednak příprava a zajišťování obrany státu a jednak institut pracovní, resp. služební pohotovosti. Při pracovní, resp. služební pohotovosti jde o určitý stupeň připravenosti vykonávat pracovní činnosti vyplývající ze služebního zařazení vojáka, tedy se předpokládá, že v případě potřeby bude voják konat službu. Za tuto pracovní, resp. služební pohotovost pak náleží vojákovvi odměna podle ust. § 19 zákona č. 143/1992 Sb. Žalovaný dodal, že pokyny k uplatnění nového platového systému, jakožto vnitřní předpis č. 1275 z roku 1994 zahrnoval pod pracovní pohotovost dosažitelnost s časovou normou do 120 minut.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.5.2010 č.j. 11-12/2010-2802/OsŠ, návrhem na vydání rozhodnutí ve věci služebního poměru ze dne 20.6.2008, rozhodnutím VÚ 7214 Čáslav č.j. 290/2010-7214 ze dne 19.2.2010, odvoláním žalobce ze dne 4.3.2010, Směrnicemi pro činnost po přistání hotovostních letounů na náhradních letištích č.j. 300002-

84/2005/DP-7214, Pokyny ministerstva obrany ČR č. 1275 k uplatnění nového platového systému z roku 1994, rozkazem ministra obrany č. 44 ze dne 20.12.2006 – Vnitřní platový předpis pro vojáky z povolání, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaného, přičemž toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze shora citovaných listinných důkazů vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že se žalobce návrhem ze dne 20.6.2008 adresovaným prezidentu České republiky, Vrchnímu veliteli ozbrojených sil, domáhal vydání rozhodnutí, kterým by mu byl přiznán nárok na proplácení odměn za již vykonanou pracovní (služební) pohotovost za období od listopadu 2005 do května 2008 v celkové výši 61.102,60 Kč a dále toho, že se mu přiznává nárok na proplácení odměn za pracovní (služební) pohotovosti, které mu budou nařízeny od 1.6.2008 v budoucnu nadále. Rozhodnutím ze dne 19.2.2010 č.j. 290/2010-7214 Velitele vojenského útvaru 7214 Čáslav byla žádost žalobce na proplácení odměny za pracovní pohotovost mimo pracoviště v souvislosti se zařazováním do skupiny „Příliv“ zamítnuta. Toto rozhodnutí je odůvodněno s odvoláním na ust. § 30 zákona č. 221/99 Sb. tak, že odměna za služební pohotovost nenáleží, když 1) nebyl přítomen na pracovišti, 2) neměl povinnost zdržovat se na konkrétním místě mimo pracoviště určené zaměstnavatelem, ani 3) neměl povinnost dostavit se do 120 minut na pracoviště. Dále podle přílohy č. 9 k vnitřnímu předpisu č.j. 1275-Pokyny k uplatnění nového platového systému se za pracovní pohotovost mimo pracoviště považuje i dosažitelnost zaměstnance s časovou normou dosažení pohotovosti na pracovišti do 120 minut. Zaměstnavatel tak ve vnitřním předpisu určil, že bude jako služební pohotovost hodnotit a odměňovat dosažitelnost zaměstnance do 120 minut. V odůvodnění rozhodnutí je dále uvedeno, že je nepřipustný rozšiřující výklad žalobce, a že „vzhledem ke stanovené době dosažení pohotovosti do 180 minut není splněna zásadní podmínka pro zařazení do této skupiny zaměstnanců“. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 4.3.2010, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

Ze Směrnice po přistání hotovostních letounů na náhradních letištích Vojenského útvaru 7214 Čáslav č.j. 300002-84/2005/DP-7214 krajský soud zjistil, že starší technik ILS-„Příliv“ je aktivován v časové normě do 180 minut. Z Pokynů k uplatnění nového platového systému Ministerstva obrany ČR č.j. 1275 z roku 1994 bylo zjištěno, že za pracovní pohotovost se rozumí nařízena přítomnost zaměstnance, buď to ve vojenském objektu nebo na předem stanoveném místě v případě pracovní pohotovosti na pracovišti a nebo na předem dohodnutém místě v případě pracovní pohotovosti mimo pracoviště připraveného k okamžitému plnění povinností vyplývajících z funkční náplně nebo ze sjednaného druhu práce zaměstnance. Za pracovní pohotovost mimo pracoviště se považuje i dosažitelnost

zaměstnance s časovou normou dosažení pohotovosti na pracovišti do 120 minut. Z rozkazu ministra obrany z 20.12.2006 pak bylo zjištěno, že v části 7 tohoto rozkazu jsou řešeny zvláštní příplatky s odkazem jeho přílohy.

V daném případě tedy bylo zásadní spornou otázkou posouzení nároku žalobce na proplácení odměn za služební pohotovost, kterých se domáhal za období od listopadu 2005 do května 2008 včetně toho, aby bylo rozhodnuto, že mu tento nárok náleží i do budoucna. Správní orgán I. stupně i žalovaný žalobcův nárok neuznali s poukazem na vnitřní předpis č.j. 1275 – Pokyny k uplatnění nového platového systému z roku 1994, dle kterého se považuje za pracovní pohotovost mimo pracoviště i dosažitelnost zaměstnance s časovou normou dosažení pohotovosti na pracovišti do 120 minut. Žalovaný pak navíc v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na Směrnici pro činnost po přistání hotovostních letounů na náhradních letištích schválenou velitelem 21.zTL, která v části „Příliv“ stanovila, že určený starší technik ILS je aktivován operačním dozorcím v časové normě do 180 minut. Institut služební pohotovosti je upraven v ust. § 30 zákona č. 221/1999 Sb. o vojácích z povolání. Podle odst. 1 tohoto zákonného ustanovení vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený nařídít vojákovu služební pohotovost. Podle odst. 2 téhož ustanovení se služební pohotovostí rozumí přítomnost vojáka ve vojenských objektech nebo na jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby. Podle odst. 3 citovaného ustanovení služební pohotovost nelze nařídít vojákovu, který má stanovenou kratší týdenní dobu služby. Odměnu za pracovní pohotovost upravuje ustanovení § 19 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech. Co se týče odměňování vojáků z povolání, tato oblast je řešena nařízením vlády č. 565/2006 Sb. o platových poměrech vojáků z povolání. Se zřetelem k citovanému ustanovení § 30 zákona č. 221/1999 Sb., jakož i ustanovení § 19 zákona č. 143/1992 Sb. dospěl krajský soud k závěru, že lze souhlasit s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný neprávem interními předpisy vázal jeho nárok na odměnu za pracovní pohotovosti na institut tzv. dosažitelnosti do 120 minut, zatímco jeho funkce staršího technika ILS je podle interní směrnice aktivována v časové normě do 180 minut. Taková podmínka nemá dle názoru krajského soudu ve shora citovaných zákonných ustanoveních žádnou oporu. Vázání této podmínky na vznik nároku na odměnu za pracovní pohotovost není možno dovodit ani z nařízení vlády č. 565/2006 Sb. o platových poměrech vojáků z povolání. Pojem služební pohotovosti tak, jak jej vymezuje ust. § 30 zákona č. 221/1999 Sb., jakož i úprava odměny za pracovní pohotovost mimo pracoviště koncipovaná v ust. § 19 odst. 2 zákona č. 143/1992 Sb. spadají do oblasti pracovněprávní, tedy oblasti která je tvořena kogentními zákonnými normami. Znamená to, že pokud tyto právní předpisy neumožňují výslovně jinou pracovněprávní úpravu, tedy neobsahují možnost se od této úpravy odchýlit, není vznik jednotlivých nároků možno vázat na splnění dalších podmínek, které tyto předpisy výslovně nestanoví.

Jak shora uvedeno podle ustanovení § 30 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. služební pohotovostí se rozumí přítomnost vojáka ve vojenských objektech nebo na

jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby. V průběhu řízení žalovaný nezpochybnil, že žalobce měl služební pohotovost v rozsahu uváděném ve své žádosti o poskytnutí odměn za tyto pohotovosti. Z citovaného zákonného ustanovení však vyplývá, že pojmovým znakem služební pohotovosti je mimo jiné to, že voják musí být přítomen, pokud nejde o vojenský objekt, na místě, které mu určí nadřízený. V tomto směru při ústním jednání krajského soudu žalobce vypověděl, že v případech nařízené služební pohotovosti byl sice kontrolován telefonicky nadřízenými zaměstnanci, šlo přitom o kontrolu nepravdělnou, kdy při některých služebních pohotovostech byl kontrolován i opakovaně a při některých nikoliv. Jak žalobce, tak žalovaný učinili nesporným, že při služebních povinnostech mimo vojenský objekt žádný z nadřízených žalobce mu neurčoval místo pobytu. Z uvedeného krajský soud dovodil, že za této situace se nemohlo jednat o konání služební povinnosti žalobce, jak pojmově vymezuje ustanovení § 30 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. V důsledku uvedeného se pak žalobce nemůže úspěšně domáhat nároku na odměnu za pracovní pohotovosti mimo pracoviště.

Krajský soud po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého zavázal žalobce zaplatit žalovanému náklady ve výši 1.703,- Kč představující cestovné pověřeného zástupce žalovaného k jednání procesního soudu a zpět.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, do dvou týdnů po jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 5.dubna 2012

**JUDr.Bohuslava Drahošová
Předsedkyně senátu**